

Cserna-Szabó András

Halál ugyanis nincs

Mikor Bélessy belép a nagy fővárosi csomópont sarkán álló hentesüzletbe, éppen azon gondolkodik, lehet-e csomópontnak sarka. Egy pontnak sarka? Érdekes probléma, motyogja maga elé a fiatal fizikus, erre még visszatérek, határozza el, majd csalódottan nyugtázza, hogy a kasszír-fülke üvege mögött ezúttal nem Nyuszi ül. Felidézi elméjében Nyuszi búzaszőke haját, csillogóan fekete gombszemét, folyton picit rezgő orrcimpáit, mely többeket egy szaglászó nyúlorra emlékeztet, vastag, húsos, formás testét, és arra a következtetésre jut: Nyuszi hullámzó teste egyetlen nagy mosoly, ha Nyuszi teste lenne a világ, az emberek egész nap csak nevetve bújócskáznanak a vidám és ragyogó hájredők között. Keddenként mindig Nyuszi ül a régi pénztárgép mögött, Bélessy és Müller ezért időzítették elmaradhatatlan heti ebédjüket éppen a keddi napra. Mi történhetett, morfondírozik Bélessy, ahogy a fülke elé lép. Csak nincs Nyuszinak valami baja?

A fülkében Károly bácsi, a tulajdonos ül. Kopasz, kockafejű, szürke bajszú, Lennon-szemüveges idős férfi. Igazi keresztnevét talán már ő is elfelejtette, a Frakk című rajzfilmsorozat Károly bácsijáról kapta gúnynevét, így hívja mindenki, kuncaft és kolléga egyaránt.

70

– Károly bácsi, hol van Nyuszi? Tán beteg? – kérdezi aggódva Bélessy.

– Lófaszt! – mondja Károly bácsi és mérgesen legyint. – Terhes. Megint terhes.

– Ne aggódjál, Károly bátyám, hiszen tudod, egy idő múltán minden nő terhes. Érted! – kiabálja vigyorogva az izompacsirta, tetovált, kanászbajszú Rezső hentes a húsozpult mögül. De senki nem nevet. Mindenkinek hiányzik Nyuszi. Mert Nyuszi olyan, mint a napsütés. Ha nincs, nélküle sötét, hideg és szomorú minden.

Bélessy majdnem megkérdezi, kitől terhes megint Nyuszi, de végül nem kérdezi meg. Egyrészt, mert úgy gondolja, ilyet nem illik kérdezni, másrészt, mert Károly bácsi úgyse tudná. Nyuszi nem köti senki orrára a szerelmi ügyeit. Bélessy szívét előnti a nehéz bánat, mert csak egy biztosat tud az ügyről: sajnos nem tőle terhes Nyuszi.

A köpcös, kopaszodó, piros arcú Bélessy az órájára néz, kicsit korán érkezett, még van öt perc egyig, addig Müller úgysem érkezik meg. Müller-ről ugyanis a pontosság szobrát lehetne mintázni: soha nem késik. Ellenben arra sem volt még példa, hogy a megbeszélte délután egy órai időpontnál akár csak egy perccel is korábban érkezzen. Bélessy ellenben nem pontos ember. Hol előbb érkezik, hol később. Mint egy szórakozott professzor, sokszor azt sem tudja, délelőtt van éppen, vagy már este.

Bélessy és Müller harmincegy éve, az óvoda kiscsoportja óta a legjobb barátok. Ugyanabban a békési faluban nőttek fel, együtt kerültek egy bé-

kési város gimnáziumába, majd együtt jöttek fel Pestre egyetemistának, bár nem ugyanarra a karra jártak. Hét éve találkoznak minden kedden ebben a hentesüzletben. Általában szűk egy órát töltenek itt, az ebédszünetet. Müller még tudna maradni tovább is, neki kötetlen a munkaideje, egy könnyűzenei magazinnál újságíró. De Bélessynek sietnie kell vissza a munkahelyére, egy budai fizikai kutatólaboratóriumban dolgozik, ha nem ér vissza időben, kirúgják.

Bélessy úgy határoz, ezt az öt percet arra áldozza, hogy nekidől az egyik asztalnak (kétszintes, fehérre mázolt, talponállósasztal), és arra gondol, hogy Nyuszival szeretkezik egy tavaszi réten. Öt csodálatos percig erre is gondol. Az anyaszült meztelen, rezgő orrcimpájú Nyuszi vérvörös pipacsok között kacagva szalad Bélessy elméjében Bélessy elől, végül persze elbukik, hassal a vastag és puha fűszőnyegre zuhan, Bélessy nehéz testével ráfekszik és... És ekkor érkezik Müller. Müller magas, csúnya arcú, hosszú hajú fiatalember. Egy gyermekkori baleset miatt kissé púpos, és alig észrevehetően bár, de húzza a bal lábát. Fején Slayer-sapka, farmerdzsekije alatt Ramones-póló.

– Nyuszi terhes – súgja köszönés helyett Bélessy, félig még a réten van, és Nyuszit ejti éppen teherbe egy olyan pózban, amit tegnapelőtt látott egy pornófilmben az interneten.

– Sajnos nem tőlem – röhög Müller.

Leadják a rendelést Pista hentesnél, a lacikonyhás pult felelősénél. (A tulajon kívül ma csak ketten dolgoznak az üzletben: Rezső hentes a húspult mögött és a fiatal, pattanásos Pista hentes a lacikonyhás pult mögött.) Főtt fej, sült oldalas, sertésnyelv, véres és májas hurka, sült kolbász, főtt páros debreceni, kenyér, mustár, torma, erős almapaprika, savanyú uborka, két üveg literes kóla. Kapnak egy cetlit, ezt kifizetik Károly bácsinál, majd visszamennek Pista henteshez a blokkal, ahol átvehetik a két, étellel megrakott műanyag tálcát.

Nekiállnak falatozni, szépen, komótosan.

Müller a kislányáról beszél, több mint egy éve vált el, azóta csak minden második hétvégén látja a lányt. Vasárnap az állatkertben voltak, szombaton Müller a hároméves gyereket Deák Bill Gyula-koncertre vitte egy klubba. „Jobb, ha minél hamarabb megtudja Zsófia, hogy nem Jimmy, hanem Bill a király” – mosolyog büszkén Müller.

Bélessy arra gondol, ha egyszer Nyuszi az övé lenne, az ő felesége, soha nem válna el tőle.

– Mondd, Müller! Miért kellett neked fűvel-fával megcsalni Edinát? Hát nem remekül megvoltatok? – kérdezi Bélessy.

Müllernek pár másodpercig gondolkoznia kell, ki is az az Edina. Annyi nővel volt együtt az elmúlt években, hogy a neveket mindig összekeveri. Aztán eszébe jut, hogy bár több Edinával is létesített már szexuális kapcsolatot (például egy Iggy Pop-rajongó, fodrász Edinával a múlt hónapban), de Bélessy minden bizonnyal a volt feleségére gondol.

– Be kell ismernem – mondja Müller –, hogy képtelen vagyok elviselni

a monogámiát. De hát ez nem is csoda. Már Schopenhauer felteszi a kérdést: „Hol találunk valóban egynejű férfit?” És választ is ad a kérdésére: „Legföljebb egy ideig; a legtöbben azonban állandó többnejűségben élünk. Minthogy minden férfinak több nőre van szüksége, mi sem jogosabb, hogy szabadságában álljon, sőt kötelessége legyen több nő ellátásáról gondoskodni.”

– Az én apámnak még az egynejűség is túl sok volt – jegyzi meg Bélessy –, csak az anyám volt neki, de abba is beleroppant idegileg.

– Talán, ha több csaja lett volna, nem köti fel magát – mondja Müller.

Aztán Bélessy beszél az anyjáról, aki egy békési idegsznanatóriumban fekszik. Hétvégén Bélessy az anyjánál járt látogatóban, aki már teljesen elvesztette kapcsolatát a külvilággal. „A muterom a parkban a fákkal beszélget, az egyik bükkről azt hiszi, hogy az apám, és délutánonként üvöltözik vele. Vágja fel már a tűzifát, jöjjön haza a kocsmából, ne bámulja a boltoskisasszony mellét, ilyenek. Egy fűzfáról meg azt hiszi, hogy a nővérem, és könyörög neki, hogy hozzon be neki cigit. Mentolos Filtolt. Szegény fűzfa meg képtelen elmondani szegénynek, hogy mentolos Filtolt már réges-régen nem lehet kapni.”

Mindeközben a hentesüzletben zajlik az élet. Pár nap múlva húsvét, mindenki sonkát és bárányt szeretne venni, de bárány nincs.

– Azért nincsen bárány, aranyos – magyarázza szelíden Rezső hentes egy elegáns öreg hölgynek –, mert a magyar báránykákat eladják lábon Olaszországba. Rómában tessék szíves reklamálni, talán a pápánál, aranyos.

72

A lacikonyhás asztaloknál telt ház, tizennyolc ember szorong a négy asztalnál, és persze mindegyiknek van véleménye a világról, alig hallják egymás szavát. Olyan, mintha tucatnyinál is több rádióadó szólna egyszerre, csak szófoszlányokat lehet a zsvivajból kivenni.

Károly bácsi a Barcelona Bajnokok Ligája-béli esélyeit latolgatja egy kutyás férfival, aki tíz kiló csirkefarhátat vásárolt. Meglátása szerint Cristiano Ronaldo a strandpapucsát sem vihetné az isteni Messi után, különben is, jelenti ki végül Károly bácsi, a Ronaldo nem rossz futballista, csak cigány. A kutyás férfi (aki a Real Madrid fanatikus szurkolója) kijelenti, hogy Károly bácsi rasszista. Az ítélet Károly bácsit nem rázza meg túlságosan, nem száll vitába. A kutyás férfi Károly bácsi hallgatásától felbátorodik.

– Ha már itt tartunk, Karcsikám – mondja kaján vigyorral az arcán –, a te isteni Messid ősei argentin tehénpásztorok voltak, gauchók, akiknek többségük köztudottan zsidó származású. A kis Lioneled tehát biboldó, csoda, hogy nem a Maccabi Tel Avivban kergeti a lasztit...

Negyed kettő után valamivel fekete felöltős férfi lép be a hentesüzlet ajtaján, kezében fekete aktatáska (a nyolcvanas évek divatja), fején fekete kalap. Észre sem veszik a tömegben. Meg aztán jár ide mindenféle ember: gazdag öltönyös éppúgy, mint szakadt hajléktalan, aki összekoldult a téren háromszázat hurkára. Bélessynek mégis feltűnik az elegáns úr. Gyermekkorra egyik kedves filmfigurája, Pan Tau, vagyis a csehszlovák

Tau bácsi jut eszébe a férfiről. És valóban: az úr sima arca, meleg, vidám szeme végtelen nyugalmat áraszt. Beáll a sorba a lacikonyhás pult előtt. Némán várja, mikor kerül sorra. Negyedik, harmadik, második, és most már első.

– Mit parancsol, uram? – kérdezi Pista hentes Tau bácsitól, és közben elvakar az állán egy pattanást.

A férfi nem szól egy szót se. Lassan a pultra helyezi az aktatáskáját. Kissé hátralép (megteheti, senki nem áll mögötte), letolja a nadrágját, és a hentesüzlet járólapjára engedi az ürülékét.

Szó bennszakad, hang fennakad, lehellet megszegik.

Mintha varázsütésre az összes rádiót kikapcsolták volna a hentesüzletben. Néma, bénult csönd ül a helyiségre. Akkora a csönd, mint egy pláza betonalapjában.

Fél percig sem tart a székelés.

Ezután Pan Tau higgadtan felhúzza a nadrágját, begombolkozik, és nyugodt léptekkel távozik a helyiségből. Egyszerűen kísétál az üzletből. Nem fut, nem siet: sétál. Húsz-egynéhány kikerekedett szempár figyel.

Az aktatáska a pulton marad.

Legelőször Rezső hentes ébred az álomból.

– Kinyírom a gecit! – ordítja, és utánarohan a fekete kalapos férfinak.

Három-négy perc múlva lihegve érkezik vissza az utcáról, és csalódottan közli, a férfit egy fekete Mercedes várta a sarkon, és elhajtottak, az autó rendszámát nem sikerült megjegyeznie.

– Már ha van egy csomópontnak sarka – mondja halkán Bélessy, csak úgy magának.

A hentesüzletet betölti a friss szar émelyítően erős szaga.

Müller a szarkupacot nézi, és megállapítja, hogy a szar se nem túl kemény, se nem túl puha állagú. Egész pontosan közepesen krémes anyagú, melanzsbarna színű és briós alakú.

– Valaki szedje már fel a csávó piszkát, hát nem lehet így enni, ilyen kibaszott szarszagban – kiáltja oda végül a törzsvendégek határozottságával Müller Károly bácsinak.

Károly bácsi int Pista hentesnek. Pista hentes arcán undorral söpri lapátra az ürülékét, majd egy moppal felmossa a padlót.

– Fontosabb probléma az aktatáska most – mondja sejtelmesen Károly bácsi, és előbújik üvegkalickájából.

– Hajítsad ki az utcára, Károly bátyám! Ki vele a picsába! – javasolja Rezső hentes.

– És ha bomba van benne, Rezső fiam? Ha bomba? – kérdezi fontoskodva Károly bácsi.

– Hát akkor főleg hajítsad ki! Kurvára nem akarok megdöglenni. Húsz kiló pacal van még a hűtőben – vigyorog Rezső hentes.

Nem nevet senki.

– Ki kell hívni a tűzszerészeket – állapítja meg Müller. – Tényleg nem lehetetlen, hogy bomba van a táskában. Egy nagy pláza tőzsomszédságá-

ban vagyunk, egy nagy fővárosi csomópont sarkán, igazán ideális célpontot jelentünk a terroristák számára.

– Pont és sarok... – mereng Bélessy.

A vendégek közben szép lassan elslicolnak az üzletből. Nem elég, hogy elviselhetetlen szarszag van, még bomba is robbanhat. Kinek kell ez? Az asztalokon árván hagyott, alig megkezdett húsok, kolbászok, hurkák sorakoznak.

Csak Bélessy és Müller marad. Tovább falatoznak, ki ne húljön az ebédjük. Bélessynek még több mint fél órája van az ebédszünetből.

– Szerintem nyissuk ki! – mondja Károly bácsi.

– Akkor lehet, hogy mind meghalunk. Nekem mindegy. Ha stílszerű szeretnék lenni, azt mondanám, leszarom – mondja Müller teli szájjal.

– És ha pénz van benne? Ha kurva sok millió dollár van a táskában? – kérdezi Károly bácsi szinte transzban. Arca kivörösödik az izgalomtól, kezei reszketnek. Már szilárdan meg van győződve arról, hogy vagy dollárt, vagy aranyat rejt az aktatáska. Mint Dagobert bácsinak, szemében dollárjelek villognak.

– Ne csinálja már, Károly bácsi! Hát mind megdöglünk – mondja a pult mögül a sápadt Pista hentes.

De Károly bácsi ekkor már megszerezte a táskát, és most feldobja az egyik fehér asztalra. Megpróbálja felpattintani ujjaival a zárat, de nem megy.

– Rezső, bazmeg, adj egy bicskát! Most – ordítja hátra Károly bácsi.

74 – Ne csináljad, főnök – könyörög Rezső hentes, de már nyújtja is a véres csontozókést.

Károly bácsi nekiesik a késsel a zárnak, üti, fessegeti, sőt még a táska oldalát is megpróbálja átfúrni a penge hegyével.

Müller ekkor azt mondja csámcsogva Bélessynek:

– Meg fogunk döglenni, mint a Mayham.

– Mint a mi? – kérdezi a zabáló Bélessy.

– A Mayham egy norvég black metal együttes – mondja Müller. – Nem ismered őket?

– Honnan ismerném? – kérdezi Bélessy.

– Persze – legyint Müller –, soha nem hallgattál black metált. Öreg hiba. Szóval azt tudni kell, hogy Csihar Attila, a legendás magyar Tormentor zenekar egyik alapítója énekelte fel a norvég Mayhem 1994-ben megjelent De Mysteriis Dom Sathanas című albumát, amit sokan a black metal műfaj legkiválóbb lemezének tartanak. A lemez latin címe annyit jelent magyarul: Lord Sátán rejtélyei. A dalok írása 1987 elején kezdődött, a dalszövegeket az akkori énekes, Dead írta. A zenekar Kråkstad közelében egy erdei házban próbált, ahol Dead (nomen est omen) 1991 áprilisában öngyilkos lett. A holttestet Euronymous, a gitáros találta meg, a holttestet többször lefényképezte, majd értesítette a rendőrséget. Az egyik kép lett a borítója a Dawn of the Black Hearts című nem hivatalos koncertlemezüknek. Euronymous először Occultust kérte fel az

énekesi posztra és a basszusgitártémák feljátszására, de ő csak pár hónapig volt tag. Így felvett a zenekarba három új zenészt: Csihar Attilát énekesnek, Varg Vikernest basszusgitárosnak és Blackthornt ritmusgitárosnak. Így az új felállás: Csihar Attila, Varg Vikernes, Euronymous, Blackthorn és Hellhammer felvette az albumot 1992–93-ban. 1993. augusztus 10-én Vikernes és Blackthorn elutazott Euronymoushoz Oslóba, ahol Vikernes 23 késszúrással megölte Euronymoust. Az albumot végül 1994. május 24-én adták ki, ekkor már Vikernes börtönben ült, 21 évre ítélték a gyilkosság és több templom felgyújtása miatt. Vikernes művészneve egyébként Count Grishnackh, egy orkot hívnak így A gyűrűk urában.

– De miért ölte meg Euronymoust Vikernes? – kérdezi kíváncsian Bélessy egy oldalascsontot szopogatva.

Károly bácsi még mindig késsel feszegeti az aktatáskát, közben bőszen kurvaanyázik.

– Nem lehet tudni. Nem derült ki soha – mondja Müller.

– Nem lehet, hogy Vikernes tudta, hogy valójában Euronymous ölte meg Deadet, és ezért bosszút állt? – kérdezi Bélessy.

– Ez is lehet. Minden lehet. Nem tudjuk. A lényeg, hogy meghaltak. Euronymous és Dead is. Halottak, nincsenek többé – mondja Müller.

– Azért ez nem egészen így van.

– Hogyhogy nem így van? – kérdezi Müller.

– Halál ugyanis nincs – jelenti ki váratlanul Bélessy.

– Hogyhogy nincs halál? – kérdezi Müller csodálkozva, és papírszalvétával letöröli szája széléről a mustárt.

– Halál nincs – ismétli meg blazírt arccal Bélessy, mintha csak azt mondaná: „Ma nincs csuka a piaci halasnál.”

– Szóval vaklárma volt az egész? Mindenki nyugodjon meg, és dőljön hátra lazán? Sose halunk meg? Még egy Unicumot, főúr? – vigyorog Müller.

– Figyelj, elmagyarázom – mondja komolyan Bélessy, és leteszi az oldalascsontot a tálcára. – A halál nem létezik, legalábbis ezt állítja Robert Lanza, az Advanced Cell Technology kutatója, aki kijelentését a kvantumfizika útján bizonyította be. Lanza szerint, amikor a test elemei lemerülnek, még húsz watt információs energia marad. A kvantumfizika eredményein alapuló elmélet az egyetlen univerzum helyett multiverzumról, párhuzamos világokról beszél, alapja a biocentrizmus. E szerint végtelen számú univerzum létezik, és minden, ami megtörténhet, az meg is történik ezekben. Ami viszont nem történhet meg, az csak a halál. Mivel ezek az univerzumok egymással párhuzamosan léteznek, lényegtelen, hogy mi történik az egyikben, a történet a másikban folytatódik. Ha egy test elpusztul az egyik univerzumban, akkor a húszwattos energetikai magja, ami az agyat számítógépként működtette, nem semmisül meg a testtel. A fizika jó ideje bebizonyította, hogy az energia nem vész el, csak átalakul, ez alapján pedig az információs energiakútja egy másik univerzumban landol.

– Oké, de ez tuti? – kérdezi Müller hitetlenkedve. – Csak azért kérde-

zem, mert akkor örülök, csak nehogy a végén az legyen, hogy jövő héten jön egy újabb brit tudós, és bebizonyítja, hogy mégiscsak van halál, és akkor kétszeresen szomorú leszek.

Károly bácsi még mindig késsel feszegeti az aktatáskát, közben bőszen kurvaanyázik.

– Tuti! – bólogat Bélessy. – Ugyanis a kvantummechanika egyik fontos kísérlete a kétrés-kísérlet, amely a fény kvantumjaival, a fotonokkal foglalkozik. A kísérlethez szükség van egy átlátszatlan lemezre, amelyen két keskeny, párhuzamos rés húzódik, egy ernyőre és egy monokromatikus – egyféle hullámhosszú fényt sugárzó – fényforrásra. A lemez egyik oldalára elhelyezzük a fényforrást, a túlsó oldalára pedig az ernyőt. A kibocsátott fény nagy része a lemeznek ütközik, kisebb része azonban áthalad a réseken, és szétszóródva az ernyőnek csapódik, jellegzetes képet alkotva azon: sötét és világos sávokat látunk megjelenni. Azonban, ha csak az egyik rést hagyjuk nyitva, az ernyőn a fotonok szétszóródva összevissza képet alakítanak ki. Az ernyő mindegyik pontja mindkét résből kap hullámokat, azonban a hullámok útja a fényforrástól a réseken át az ernyőig nem lesz azonos hosszúságú, így a hullámok nem lesznek azonos fázisban. A hullámok természetéből fakadó interferencia hatására egyes helyeken erősítik, máshol kioltják egymást. A kísérlet másik figyelemre méltó eredményét akkor láthatjuk, ha elérjük, hogy a fényforrás egyszerre csak egy fotont bocsásson ki. Ha csak egy rést nyitunk ki, nem kapunk sávokat, csupán összefüggő képet az ernyő mentén. Amikor két résen át egyenként indítjuk a fotonokat, arra számíthatnánk, hogy vagy az egyik, vagy a másik résen haladnak át, és nincs társuk, ami kiolthatná őket, tehát úgy kellene viselkedniük, mintha csak egy rés lenne: egyenes eloszlást várnánk az ernyőn. A valóságban azonban akkor is megjelennek a sávok az ernyőn, ha egyenként küldjük át a résen a fényrészecskéket. A kvantummechanika szerint tehát egy-egy foton ki tudja oltani magát. Valahogy úgy halad át az egyik résen, hogy „tudja” közben, mi a helyzet a másik oldalon. A fizikusok ma már kimondják: a fényrészecske, bármennyire hihetetlen, egyszerre mindkét résen keresztülmelegy. Ahogy átért a két résen, két külön hullámként viselkedik.

– Hú, bazmeg, ezt most nem igazán vágom – mondja zavartan Müller.

Károly bácsi még mindig késsel feszegeti az aktatáskát, közben bőszen kurvaanyázik.

– Figyelj jobban! Mindjárt megérted – folytatja Bélessy lelkesen. – A kvantumfizika úgynevezett koppenhágai modellje azt állítja, hogy egy részecske viselkedését befolyásolja a megfigyelő és a kísérlet. Azaz a részecske reakciója a megfigyelő személyétől és a kísérlet milyenségétől függ. Senki sem tudhatja, hogy a részecske miként viselkedik, amikor épp nem egy kísérlet alanya, de valószínűsítik, hogy ilyenkor hullámfüggvényt képez, amely tartalmazza lehetséges összes reakcióinak összes variációját. Abban a pillanatban, ahogy megfigyelés tárgyává teszik, a függvény részecskévé válik, mely rendelkezik egy hozzá hasonló összetett

párral is, és ezzel kapcsolódva hozza létre a mi valóságunkban mérhető megjelenését és viselkedését. A jelenség a „hagyományos fizikában” egyszerűen nem is létezik, illetve annak teljesen ellentmond. A biocentrizmus szerint így a tér és az idő az emberi elme számára nem egyéb, mint eszköz, a húszwattos akkumulátor pedig ezeket úgy rendezi, hogy az érkező információk elérhetőek legyenek. Az elmének szüksége van térre és időre, de a húszwattos akkumulátor működése ezektől független. Bármilyen történik is az emberi testtel, az akkumulátor az, ami megtapasztalja az átmenetet egy másik univerzumba. Így fordulhat elő, hogy az egyik univerzumban a test meghal, de párhuzamosan egy másik univerzumban tovább élhet. Egyes vélekedések szerint a jövőben az is előfordulhat, hogy párhuzamos énjaink találkoznak. Az is elképzelhető, hogy az egyes ének alig különböznek egymástól, míg mások története teljesen más fordulatot vett, így fel sem ismernék egymást. Lanza szerint, amit most felfedeztek a tudósok, az nem egyéb, mint az antik népek mindegyikénél megtalálható Élet, amely összeköti az eget és a földet. Ezt a fizika Einstein–Rosenhídnak vagy ismertebb nevén féregjáratnak nevezi. A húszwattos akkumulátor ezt használja az univerzumok közötti energiainformáció-cserére. A féregjárat – vagy féreglyuk – vékony, csőszerű képződmény, ami az univerzum – vagy más univerzumok – két távoli, görbületmentes területét köti össze. A féreglyukról szóló elmélet a világegyetem kialakulásának elméleteiből született, közvetlen következménye annak a feltevésnek, hogy a tér pontjai kaotikusan összekötött állapotban vannak vagy lehetnek. Albert Einstein és Nathan Rosen már 1935-ben bebizonyította az egyirányú féreglyukak, a téridő hídjainak lehetőségét. Ezeknek kialakulása a fekete lyukakhoz kapcsolódik. A fekete lyuk szingularitása úgy viselkedik, mint egy féreglyuk egyik oldala, ezen kívül instabil, és gyorsan pontszerű szingularitássá válik. Az 1960-as években John Archibald Wheeler és Robert Fuller számításai szerint a féreglyuk olyan gyorsan omlik össze, hogy azon még a fény sugar sem hatolhatna át. Az elmélet szerint a világegyetemünk egy fekete lyuk közepén található, amelyik egy másik fekete lyuk közepén található és így tovább. Feltevődik a kérdés: ki az a megfigyelő, aki eldönti, hogy melyik időpillanatban vált univerzumot a húszwattos akkumulátor, hogy más tapasztalatokban is része legyen? Sokak szerint a megfigyelő nem más, mint maga az Isten.

77

Bélessy még folytatná, tökéletesen magával ragadta a tudományos hév, de Károly bácsi ekkor szörnyű cirkuszba kezd – nem lehet nem rá figyelni. Negyedórája nem sikerül feltörnie az aktatáskát, pedig már három kést (csontozó, belező, nyúzó) is kettétört, aztán a bárddal, sőt a csontfűrészszel is próbálkozott. Mindent megpróbált, hogy hozzájusson Tau bácsi kincséhez, de a táská nem adja meg magát, kemény, mintha gyémántból lenne.

Károly bácsi most feladja a küzdelmet, és elmebeteg ordibálás közepette hatszor a földhöz vágja a fekete táskát, aztán őrjöngve, haját tépve megtapossa. Tudja, sőt minden atomjával hiszi, hogy a táskában pénz vagy arany rejtőzik. Végül teljes kétségbeesésében felemeli a padlóról az el-

átkozott táskát. Kapar kicsit a lábaival, mint a támadásra készülő bika. Aztán nekifut, akár egy gerelyhajító, a lacikonyhás pultról az ajtóig rohan (kb. hét méter), és az utolsó pillanatban az ajtónál elhajítja a kincsesládáját.

A táska repül. Gyönyörű, nagy ívben száll a járókelők feje, a járda, a közlekedési lámpa, az út, az autók felett. A csomópont kellős közepén elfogy a lendülete, süllyedni kezd, zuhan, majd hangos csattanással földet ér. (Már ha a csomópontnak van kellős közepe.) Mikor az úttestre pottyyan, a táska felrobban.

Dosztojevszkij írja a Satov meggyilkolását követő pillanatokban: „Vannak a rémületnek olyan szilaj pillanatai, amikor az ember nem a szokott hangján kezd kiabálni, hanem olyan iszonyú hangon, amelyet addig fel sem lehetett tétélezni róla, és ez néha rendkívül félelmetes.” Pista hentes pontosan ezen a hangon kezd ordítani, ami még úgy is felettebb félelmetes, hogy jócskán tompítja a hang erejét a körülmény, miszerint Pista hentes végtelen ijedtségében az arcát a pultrban sorakozó meleg húsok közé nyomja. Ha Kleist hallaná e borzalmas üvöltést, újra leírná: „Leopárdok és farkasok adnak ki ilyen hangokat, midőn csikorgó fagyban a mennyboltra üvöltenek...” Ha a Moby Dick szerzője most jelen lenne a hentesüzletben, tollat ragadna, és azt írná most is, amit egykor Ahab kapitány szörnyű, állati zokogásáról feljegyzett: „mint egy szíven talált jávorszarvas”.

Óriási detonáció rázza meg a környéket. Felrobban az egész csomópont: a járművek, az emberek, még a metrómegálló is. Egy sárga villamos nyílveesszőként áll bele orral a betonba, egy piros troli fölropül az üvegfalú irodaház második emeletére. Az úttest helyén mély kürtő, valóságos szakadék. Mindenfelé füst, roncsok és véres emberi maradványok. Sírás, jajgatás, kétségbeesett kiabálás hangjai töltik be a vidéket. Égett hús szaga lebeg a halott tér felett.

Károly bácsi és Rezső hentes a padlón fekszenek mozdulatlanul, mint két múmia. Talán meghaltak, vagy csak halálfélelmükben dermedtek merevvé. Talán bombarepesz találta el őket, vagy csak a dobhártyájuk szakadt be, mindenesetre fejükből vér csordogál lassan, vékony patakban.

A hentesüzlet ablakai is mind betörték, sőt az utca felőli fala megrepedt.

Bélessy és Müller a törött ablakon keresztül kukucskálnak kifelé.

A látvány, ami eléjük tárul: borzasztó.

– Az emberek gecik, Müller, ez az igazság – mondja Bélessy drámai hangon, és becsukja szemét, hogy ne lássa a kinti szörnyű csatateret. Nyuszira gondol, a remegő orrcimpákra, a tavaszi rétre, a vérvörös pipacsokra, majd hímtagját gyorsan beleilleszti Nyuszi nedvesen csillogó résébe, és agyban gyermeket nemz neki.

– Még szerencse, hogy minden agyban dől el – motyogja Bélessy csukott szemmel.

– Még szerencse, hogy nincsen halál, Bélessy, mert ha lenne, bazmeg, most tényleg elbőgném magam – mondja Müller, és bekapja az utolsó falat véres hurkát.